ఆవు కొమ్ము విసిరిన వేళ

- తిరుమలశ్రీ

ఆఫీసర్ అప్పారావు ఆఫీసులో కూర్చున్నాడన్న మాటేగాని అతని మనసంతా తుఫానుకు గురయిన బంగాళాఖాతంలా వుంది. కళ్లముందు ఫైలున్నా మనోపథంలో పెళ్లామే మెదులుతోంది. ఆఫీసులో కూర్చున్నా, ఆమె మహంకాళి రూపం అతన్నింకా భయపెడుతూనేవుంది.

ఎంత మరిచిపోదామనుకున్నా ఆరోజు ఉదయం ఇంట్లో జరిగిన గొడవే జ్ఞప్తికొస్తోంది అతనికి...

అప్పారావు బ్రేక్‌ఫాస్ట్ చేస్తుంటే రుసరుసలాడుతూ అంది భార్య మహాలక్ష్మి- ''ఆ ముసలమ్మకు చాకిరీ చేయడం ఇక నావల్లకాదు. తక్షణం ఆవిణ్ణి మీ తమ్ముడి దగ్గరకు పంపించెయ్యండి.''

నొసలు చిట్లించి తీక్షణంగా చూసాడు అప్పారావు. ఆ ముసలమ్మ ఎవరో అతనికి తెలుసు.

''ఎందుకలా నన్ను కాల్చేసేలా చూస్తారు? లక్షలు పోసి మిమ్మల్ని కొనుక్కున్నది అడ్డమైన వాళ్లకూ అరవ చాకిరీ చేయడానికి్కాదు'' అందామె గట్టిగా. అసలే మహాలక్ష్మి గొంతుక పెద్దది. కోపంగా వున్నప్పుడు అరిచిందంటే ఇక చెప్పన

మూడేళ్ల క్రితం తండ్రి మరణించినప్పట్నుంచీ తల్లి కొడుకుల దగ్గరే వుంటోంది. కొన్నాళ్లు పెద్దకొడుకు దగ్గరుంటే మరికొన్నాళ్లు చిన్నకొడుకు దగ్గరుంటుంది. చిన్నకోడలు సామాన్య కుటుంబంలోంచి వచ్చింది. అత్తగారిని ఆప్యాయంగా చూసుకుంటుంది. కాని, ఓ ప్రయివేట్ కంపెనీలో గుమస్తా వుద్యోగంచేసే చిన్నకొడుకు ఆదాయం అంతంత మాత్రమే. అందుకే అతనికి భారంగా వుండడానికి బాధపడుతుంటుంది ఆ తల్లి.

వసరంలేదు.

''ఊరికే నోరు పారేసుకోకు. అమ్మ వింటే బాధపడుతుంది'' పొంగి వస్తున్న కోపపు కెరటానికి బలవంతంగా అడ్డుకట్టవేస్తూ వీలయినంత శాంతంగా అన్నాడతను.

''ఔను. ఎంతసేపూ అమ్మవింటే బాధపడుతుందన్న తపనేగాని, కట్టుకున్నది ఏమైపోయినా చింత లేదు మీకు'' అంటూ విరుచుకు పడింది మహాలక్ష్మి.

''లక్ష్మీ! ప్లీజ్! నామాట విను. అసలే అమ్మ ఆరోగ్యం బాగోలేదు. తమ్ముడి ఆదాయమూ అంతంత మాత్రమే. ఇక అమ్మకు మందులేమి ఇప్పిస్తాడు? అమ్మను మనతోటే వుండనీ. ఆవిడకు నువ్వు చేయవలసిన చాకిరీ మాత్రం ఏం వుంది కనుక? తన పనులు తానే చేసుకుంటుందాయె.''

'ఎదురు నీకు తానే చాకిరీ చేస్తోందిగదా!' అని కూడా అనబోయి ఆగిపోయాడు గొడవ పెద్దది చేయడం ఇష్టంలేక.

అయినా మహాలక్ష్మి పూరుకోలేదు. ''నాకదంతా తెలీదు. ఆవిణ్ణి వెంటనే ఇక్కడ్నుంచి పంపించేయకపోతే నేనూరుకునేది లేదు'' అంటూ పెద్దగా అరిచి రుసరుసలాడుకుంటూ విసవిసా అక్కడ్నుంచి వెళ్లిపోయింది మహాలక్ష్మి.

అది వారం రోజులుగా జరుగుతూన్న రగడ. తింటూవున్న బ్రేక్‌ఫాస్ట్‌ని అర్ధాంతరంగా వదిలేసి చేయి కడిగేసుకున్నాడు అప్పారావు. అతని మనసంతా రాయి విసిరిన నిర్మల తటాకంలా అయిపోయింది. ఆమె మహంకాళి పట్టుదల అతనెరుగనిది కాదు. పదేళ్ల అనుభవం ఆమెతో. అయిదు వ్రేళ్లున్న చేతిని చూపించి అవి మూడేవ్రేళ్లని వాదించగల దిట్ట! మొరటిపట్టు పట్టిందంటే అతను చచ్చినట్టు వొప్పుకుని తీరవలసిందే. కా[illegible] బ్రాంచిని కొంపలోనే వోపెన్ చేసేస్తుంది[illegible] చితో తల గోక్కోవడం వంటిదేనన్నది అ[illegible]భవం నేర్పిన పాఠం.

మూడేళ్ల క్రితం తండ్రి మరణించిన[illegible] తల్లి కొడుకుల దగ్గరే వుంటోంది. కొన్నాళ్లు [illegible]డుకు దగ్గరుంటే మరికొన్నాళ్లు చిన్నకొడుకు[illegible]రుంటుంది. చిన్నకోడలు సామాన్య కు[illegible]లోంచి వచ్చింది. అత్తగారిని ఆప్యాయంగా [illegible]కుంటుంది. కాని, ఓ ప్రయివేట్ కంపెనీలో [illegible] వుద్యోగంచేసే చిన్నకొడుకు ఆదాయం అం[illegible] మాత్రమే. అందుకే అతనికి భారంగా వుండ[illegible] బాధపడుతుంటుంది ఆ తల్లి. అప్పారావు [illegible] ప్రభుత్వ సంస్థలో ఆఫీసరుగా బాగానే సంపా[illegible]న్నాడు. తల్లి అతనికి బరువుకాదు. తమ్ముడి అ[illegible] ఎరిగున్న అప్పారావు తల్లిని ఎక్కువకాలం తన[illegible] వుంచుకోవాలని ప్రయత్నిస్తూంటాడు. కా[illegible] గొప్పింటి నుంచి వచ్చిన మహాలక్ష్మికి గర్వమూ. అహంకారమూ కూడా ఎక్కువే. 'స్త్రీకి స్త్రీయే శత్రువు' అన్న నానుడిని నిజం చేయడానికి నడుం కట్టుకున్నదానిలా అకారణంగానే అత్తగారంటే చిన్న చూపేకాక ఆమె పొడకూడా కిట్టని స్థితికి వచ్చింది. మొగుడి మెతకదనం అందుకు దోహదమయింది. అప్పారావు అటు తల్లిని ఇంటి నుంచి వెళ్లగొట్టను లేడు, ఇటు భార్య నోరు మూయించనూలేడు. తనలో తానే బాధపడుతూ ఆ సమస్యను ఏవిధంగా పరిష్కరించాలో తెలియక ఎప్పటికప్పుడు వాయిదా వేయడానికే ప్రయత్నిస్తూంటాడు. తన తల్లంటే పెళ్లానికి అంత అక్కసెందుకో అర్ధంకాని విషయం అతనికి. పెద్దకొడుకుగా తల్లి బాధ్యత తనకే ఎక్కువన్న ధర్మాన్ని పెళ్లానికెలా వివరించాలో చేతకాని పరిస్థితి అతనిది...

ఆఫీసుకు వచ్చి సీట్లో కూర్చున్నాడేగాని చాలా చిరాకుగావుంది అప్పారావుకి. పెళ్లాం మీద కోపం పరాయివాళ్లమీద తీర్చుకుంటే తప్ప మనసు[illegible] కొంతైనా వూరట కలిగేటట్టులేదు.

అదే సమయంలో 'అర్జెంట్' అన్న రెడ్‌స్లిప్[illegible] వచ్చిన ఫైలుమీద అప్పారావు దృష్టిపడింది. దా[illegible] తీసుకుని చూసాడు. 'అర్జెంట్' అన్న తాటికా[illegible]లంతటి ఎర్రటి అచ్చు అక్షరాలను చూస్తూంటే [illegible]రణంగానే ఆగ్రహం వచ్చేసిందతనికి. బెల్‌కొట్టి హె[illegible] క్లర్క్‌ని పిలిపించాడు.

హెడ్‌గుమస్తా రామానుజం వయసు ఏభైఅ[illegible]ళ్లుంటుంది. మరో మూడేళ్లలో రిటైర్ కా[illegible]న్నాడు. లోపలికొచ్చి వినయంగా నమస్క[illegible] హెడ్‌గుమస్తాని వూపిరి పీల్చుకోవడానిక్కూడా [illegible]వ్వకుండా బ్యాంగ్ చేసి పారేసాడు అప్పారావు-

''ఏమయ్యా రామానుజం? ఏమిటిది? 'అ[illegible] స్లిప్ పెట్టి నాకు ఫైలు పంపడంలో నీ వుద్దే[illegible]టని అడుగుతున్నాను. అక్కడికి నేనేదో ఫై[illegible]

వెంటనే క్లియర్ చేయనట్టే, రోజుల తరబడి అట్టే పెట్టుకుని గుడ్లు పెడుతున్నట్టూ, నువ్వే గొప్ప సిన్సియర్ ఫెలోవయినట్టూ, పనిమీద నీకే శ్రద్ధాసక్తులు వున్నట్టూ... అంతా అనుకోవాలనేగా?''

ఎదురుచూడని ఆ అకారణ దాడికి అవాక్కయిపోయాడు హెడ్‌గుమాస్తా. ఆఫీసరుగారు

మూడ్సు సరిగా లేనపుడల్లా ఏదోవంక దొరికించుకుని తిడుతుండటం అతనికి కొత్త కాదు. కాని, మరీ ఇలా... ఫైల్‌కి 'అర్జెంట్' అన్న స్లిప్పు పెట్టినందుకే వార్‌షిప్ ఎనిమిటీస్‌ని బొంబార్డ్ చేసినట్టు చేసేస్తుంటే నోటమ్మట మాట రాలేదతనికి.

''అది కాద్సార్..'' అంటూ ఏదో చెప్పబోయాడు గాని అప్పారావు వినిపించుకుంటేనా? కారణంగల కోపానికైతే తిరుగుంటుందికాని, అకారణంగా వచ్చిన దానికి మలుపెక్కడుంటుంది! అనవలసినవన్నీ అనేసి ఎదలోని రొదను కొంతవరకు వదిలించుకుని మనసును తేలిక పరచుకున్నాడు అప్పారావు.

ఫైల్ సంతకంచేసి హెడ్‌గుమాస్తామీదికి విసిరేసాడు. అతనేదో చెప్పబోతూంటే 'ఐ డోంట్ వాంట్ టు హియర్ ఎనీ ఎక్స్‌క్యూజెస్' అని కూడా అరిచాడు.

అకారణంగా భర్త ఆగ్రహానికి గురయిన భార్యలా తల వ్రేలాడేసుకుని వచ్చి సీట్లో కూర్చున్నాడు రామానుజం. చాలా అవమానకరంగా అనిపించిందతనికి. తప్పులు చేసి తిట్లు తింటారు ఎవ్వరైనా. కాని, చేయని తప్పుకు తలవాచేలా చీవాట్లు తినడం మనసుకు కష్టంగా వుంది. ఓ కేసును త్వరగా డిస్పోజాఫ్ చేసే తన ప్రయత్నానికి ఎప్రిషియేట్ చేయవలసింది పోయి నెగెటివ్‌గా తీసుకున్నాడు ఆఫీసర్. వయసు తారతమ్యం కూడా చూడకుండా చెండాడేసాడు. సహజంగానే హెడ్‌గుమస్తా మూడ్ ఆఫయిపోయింది.

అప్పుడే- టైప్ చేసిన లెటర్ ఒకటి తెచ్చి హెడ్‌గుమస్తాముందు పెట్టాడు టైపిస్టు మూర్తి. అన్యమనస్కంగానే ఆ లెటర్‌ని చూస్తున్న హెడ్ గుమస్తాకి అకారణంగానే కోపం వచ్చేసింది మూర్తిమీద. వెళ్లిపోతున్న వాణ్ణి పిలిచి మరీ తిట్టాడు-

''ఇదేం టైపింగయ్యా? అన్నీ తప్పులు తడకలు కొట్టి నా ముఖాన పడేయ్యాక పోతే కాస్త వొళ్లు దగ్గర పెట్టుకుని పని చెయ్యలేవూ? ఏబీసీడీలు రానివాళ్లంతా పనిలో చేరితే ఇలాగే అఘోరిస్తుంది! ఛ..ఛ...''

ఉరమకుండానే పడిన ఆ పిడుగుకి బిత్తరపోయాడు మూర్తి. ''అదేంటి గురూగారూ? మీరు డ్రాఫ్టులో ఏం రాసిచ్చారో అదే టైప్ చేసాను. కంపేర్ చేసాను కూడాను. ఎక్కడా టైపింగ్ మిస్టేక్ కనిపించలేదే!'' అన్నాడు తెల్లబోతూ.

నిజానికి ఆ లెటర్‌లో దొర్లిన ఒకటి రెండు మిస్టేక్స్ టైపోగ్రాఫికల్ ఎర్రర్స్‌కాదు. డ్రాఫ్టింగ్ మిస్టేక్సే. అందుకు బాధ్యత దానిని రాసిన తనదేనని రామానుజానికీ తెలుసు. కాని, ఆ విషయం అంగీకరించే స్థితిలో లేడతను. అందుకే, ''ఒకవేళ ఓవర్‌రైటింగ్ మూలంగా డ్రాఫ్టులో తప్పులు దొర్లాయే అనుకో, వాటిని సరిదిద్ది టైప్ చేసే బాధ్యత నీది కాదూ? అసలు నీకెవడిచ్చాడయ్యా డిగ్రీ?'' అంటూ ఎడాపెడా వాయించేసాడు మూర్తిని.

లోగడ ఒకటి, రెండుసార్లు డ్రాఫ్టులో తప్పులున్నాయని సరిచేసి టైప్‌చేస్తే, దానిని ప్రిస్టేజ్ ఇష్యూగా తీసుకుని నానా హంగామా చేసాడు హెడ్‌గుమస్తా. అప్పట్నుంచీ డ్రాఫ్టుని యధాతథంగా టైప్ చేస్తున్నాడు మూర్తి. ఇప్పుడు ఆ విషయమే గుర్తు చేయబోతే రామానుజం వినిపించుకుంటేనా! తల వాచేటట్లు చీవాట్లుపెట్టి, ఓ వార్నింగు కూడా ఇచ్చిమరీ విడిచిపెట్టాడు. ఆవిధంగా ఆఫీసరు దగ్గరనుంచి అందుకున్నది కొంత మూర్తికి అందజేస్తేగాని అతని అహం చల్లారలేదు.

అయితే అది అంతటితో ఆగలేదు. అకారణంగా

కొమ్ములు

''ఒరే రామూ! ఆవుకి కొమ్ములె న్నిరా?'' అడిగింది టీచర్.

''ఒకటేనండీ'' చెప్పాడు రాము.

''అదేంటిరా?''

''ఆ...వు...ఆకి కొమ్ము లేదు కదండీ. వకి కొమ్ము ఒక్కటే కదండీ. అందుకండి.''

-కవిశ్రీ (గొల్లలవలస)

చుట్టాలు

''నాన్నా! కాకి అరిస్తే చుట్టాలొస్తారన్నావు. మరి వచ్చిన చుట్టాలు ఎవరు అరిస్తే వెళ్లిపోతారు?''

''మీ అమ్మ అరిస్తే'' అన్నాడు నాన్న.

-వై.కె.మూర్తి (విజయవాడ)

అద్దె ఇళ్ళు

''మీ వీధిలో అద్దెకు చాలా ఇళ్లున్నా ఎవరూ చేర రెందుకు?'' గోపిని అడిగాడు రవి.

''మా వీధిలో ఒక ఎల్ఐసి ఏజెంట్, ఒక కవి వున్నారు మరి'' చెప్పాడు గోపి.

మినరల్ వాటర్

''ప్రక్క వీధిలో పాలు లీటర్ పదిరూపాయలకు ఇస్తున్నారు. నువ్వేమిటి ఇరవై రూపాయలకు ఇస్తున్నావు?''

''మేము పాలలో కలిపేది మినరల్ వాటర్ మరి!''

-షేక్ అస్లాం షరీఫ్ (శాంతినగర్)

ఎలా?

''ఇదేమన్నా బాగుందా?''

''ఏమిటండీ?''

''మా అమ్మాయికి పెళ్లి నిశ్చయం అయిన ఈ సమయంలో హఠాత్తుగా నువ్వు దొంగతనానికి వస్తే ఎలా?'' బ్రతిమాలాడు ఎస్ఐ.

-పి.వి.రమణకుమార్ (చిలకలూరిపేట)

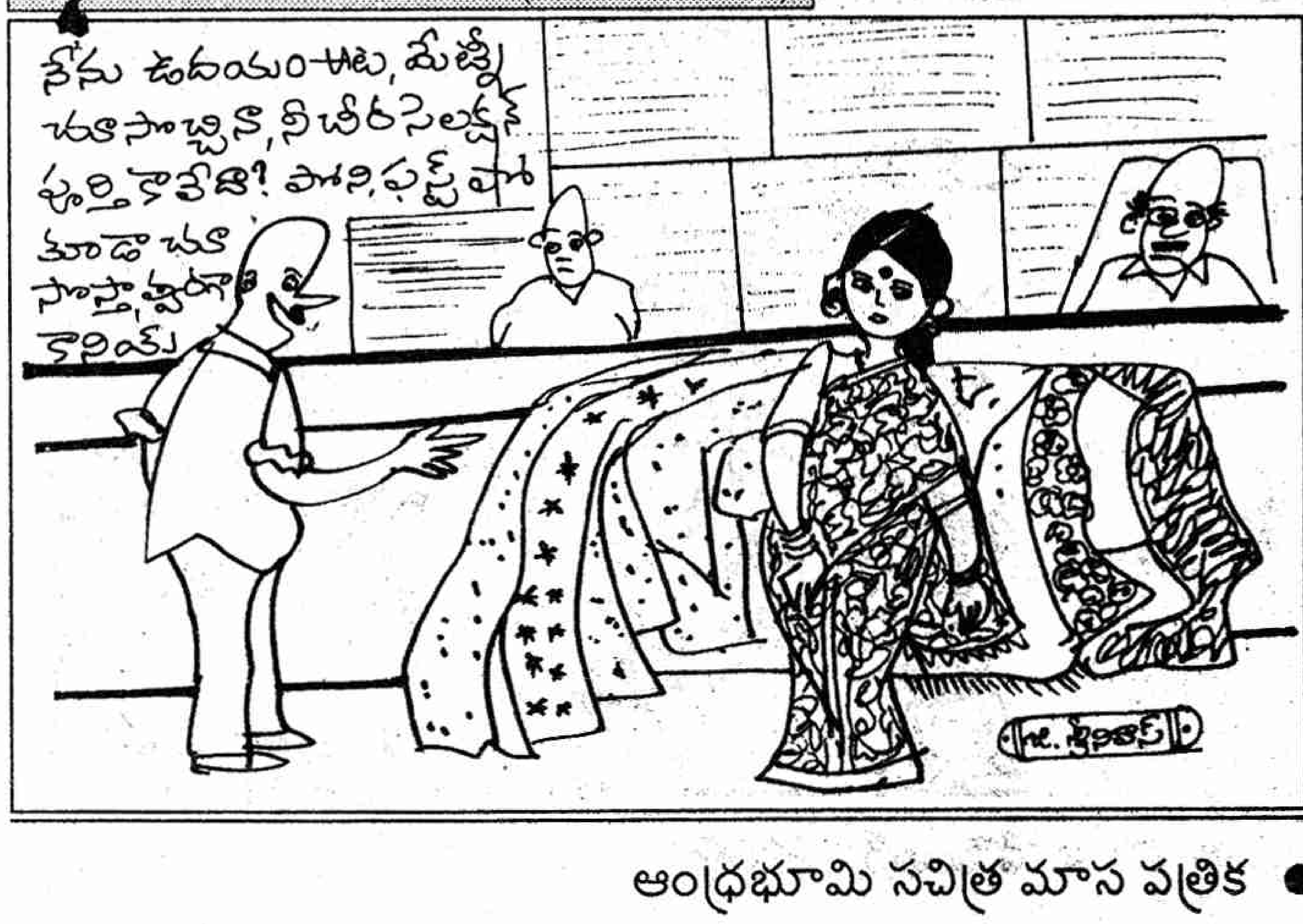

హెడ్‌గుమస్తాచేత చీవాట్లు తిన్నందుకు మూర్తి మనసంతా చెదిరిపోయింది. ఆరోజంతా మాడిపోయిన దోసెలా ముఖం పెట్టుకుని అన్యమనస్కంగానే వుండిపోయాడు.

సాయంత్రం ఆఫ్ అయిన మూడ్‌తో ఇంటికి చేరుకున్న మూర్తికి కాఫీ కప్పుతో ఎదురొచ్చింది భార్య రాజ్యలక్ష్మి. అది డెయిలీ రొటీనే అయినా అకారణంగానే కోపం తెప్పించింది మూర్తికి. చర్రుమని లేవడమేకాక వొళ్లెరగని కోపంతో ఆమె చేతిలోని కప్పును విసిరేసాడు కూడా. కప్పు క్రిందపడి బ్రద్దలయింది, రాజ్యలక్ష్మి హృదయంలా!

భర్త కోపానికి భాష్యం అందలేదు రాజ్యలక్ష్మికి. ఎన్నడూ లేనిది ఆ అలక తనమీదో, కాఫీ మీదో అర్థంకాక నిశ్చేష్టురాలయింది.

''కొంపకు చేరుకోవడం తడవు తిండియావ తప్ప మరోటుండదు నీకు. బయటనుంచి వచ్చినవాడు వాష్ చేసుకునేంతవరకు కూడా ఆగలేవు. మనిషి ఏ స్థితిలో వున్నాసరే నీ మొక్కు నువ్వు తీర్చుకుంటే చాలు. అవతల నీ రాచకార్యాలు ఆగిపోతాయి మరి, నేను వాష్ చేసుకుని వచ్చేంతవరకు వెయిట్ చేస్తే..'' ఎకాఎకిన ఏకేసాడు మూర్తి. కొయ్యబారిపోయిందామె. కన్నీళ్ల పర్యంతమయింది. భర్త మూడ్ బాగో లేదని తెలుస్తూనేవుంది. ఆఫీసులో ఏదో జరుగుతుందని అర్థమవుతోంది. కాని, ఆమెకు అర్థంకానిదల్లా- మరీ కారణమేమీ లేకుండా, తన కోరిక మేరకే అలవాటు చేసుకున్న ఆ రొటీన్‌కి, పాతిక రూపాయల కప్పును పగలగొట్టాలా అన్నదే! మైనపు ముద్దలాంటి తన మనసును మాటల మంటలతో నిర్దాక్షిణ్యంగా కరిగించి పారేయాలా అన్నదే!!

రాజ్యలక్ష్మి మౌనంగా అక్కణ్ణుంచి తప్పుకుంది. పగిలిన కప్పు ముక్కల్ని జాగ్రత్తగా ఏరి పెంటమీద పడేసి వచ్చింది. తడిగుడ్డతో నేలంతా తుడిచింది కాఫీ వొలికిన మేరంతా. తరువాత భర్త వాష్ చేసుకుని వచ్చేసరికి మరోకప్పు వేడి వేడి కాఫీ చేసుకొచ్చి టేబిల్‌మీద పెట్టి పక్కకు తప్పుకుంది.

రోజూ భర్తతో కలిసి కబుర్లు చెబుతూ కాఫీ త్రాగడం అలవాటు ఆమెకు. ఆరోజు మరి త్రాగాలనిపించలేదు. అందుక్కారణం ఆమె మనసంత చేదుగా అయిపోవడమే. చేదు మనసుతో తీపి కాఫీ త్రాగి మాత్రం ఏం లాభం?

యాంత్రికంగానే వంట చేసుకుంటూ వుండిపోయింది రాజ్యలక్ష్మి. మూర్తి చావిట్లో పడకకుర్చీలో పడుకుని న్యూస్‌పేపరు చదువుకుంటున్నాడు. రవి హోంవర్క్ చే... న్నాడు. రవి వారి సంతానం. పన్నెండేళ్ల... సెవెన్త్ క్లాసు చదువుతున్నాడు.

హోంవర్క్ పూర్తవగానే టైమ్ చూసాడు రవి. ... దయింది. వంటింట్లోకి వెళ్లి, ''మమ్మీ! అన్నం ...తావా, ఆకలేస్తోంది?'' అన్నాడు.

అంతే! అంతవరకు అణగివున్న బాంబు ఎక్స్‌ప్లోడ్ అయింది!

కొడుకుమీద వొంటికాలిపైన లేచింది రాజ్యలక్ష్మి- ''ఆకలేస్తే నన్ను తినెయ్, పీడాపోతుంది. కాస్త ఆలస్యమైతే ఆగలేరు. పది చేతులు లేవునాకు. టైముకి అమర్చిపెట్టడానికి. పనిమనిషీ, వంట మనిషీ నేనే అయి రోజంతా రెక్కలు ముక్కలు చేసుకుంటే చివరికి మిగిలేవి ఛీత్కారాలే నాకు!''

తల్లి అంటున్నదేమిటో ఒక్కముక్కా అర్థంకావడం లేదు రవికి. అమ్మ కోపానికి తెల్లబోయాడు. ఆకలేస్తోంది, అన్నం పెట్టమని అడిగినందుకు అన్ని మాటలంటూ తనమీద విరుచుకుపడినందుకు దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది వాడికి. లేతమనసు బాధపడింది. గిర్రున వెనక్కి తిరిగి గదిలోకి వెళ్లిపోయాడు. దృష్టి పుస్తకం మీదవున్నా, మనసులో తల్లి ప్రవర్తన, పలుకులే మెదులుతున్నాయి. ఆరోజు అమ్మ ఎందుకంత కోపంగా వున్నదో, ఎన్నడూ లేనిది తనమీద ఎందుకలా అరిచిందో, ఎందుకన్ని మాటలందో, తన తప్పేమిటో అంచనా వేయడానికి ప్రయత్నం చేస్తోంది వాడి మనసు.

కొంతసేపటికి భోజనాలు వడ్డించి కొడుకును పిలిచింది రాజ్యలక్ష్మి. ఆకలిగాలేదు, వద్దన్నాడు రవి. అనవసరంగా తన విసుగుదలను పసివాడిమీద చూపినందుకు బాధపడింది రాజ్యలక్ష్మి. జాలికూడా వేసింది వాడిమీద. ఎంత బ్రతిమాలినా భోంచేయకుండా మంచం ఎక్కేసాడు వాడు. తన మూలంగా కొడుకు ఆకలితో పడుకున్నాడు. తాను మాత్రం ఎలా తినగలుగుతుంది? తానూ అభోజనంగానే వుండిపోయింది ఆపూట.

• • •

ఎప్పటిలా ఉదయమే లేచి ట్యూషన్‌కని బయలుదేరాడు రవి. రాత్రి తల్లి ప్రవర్తన వాడి మనసును గాయపరచింది. దానికితోడు రాత్రి భోజనం చేయలేదేమో కడుపులో ఎలుకలు చెడుగుడి ఆరంభించాయి. ట్యూషన్‌కి వెళ్లాలనిపించలేదు. అందుకే తిన్నగా చెరువు గట్టుకు వెళ్లాడు. ఎప్పుడైనా మనసు బాగుండకపోయినా, ఇంట్లోగాని స్కూల్లోగాని చీవాట్లు పడినా ఆ చెరువుగట్టు దగ్గరకొచ్చి కూర్చుంటాడు. గట్టుమీద దూళ్లపాకవుంది. అక్కడ కర్రావు ఒకటి వుంది. గట్టుమీద కూర్చుని ఆ ఆవు మీదకు రాళ్లు విసురుతూంటాడు కసికొద్దీ. కోపాన్ని అవిధంగా ఆ ఆవుమీద చూపుతూంటాడు. నోరులేని ఆ

సాధు జంతువు వాడి అకారణపు దాడిని మౌనంగా భరిస్తూంటుంది. వాడి రాళ్లదెబ్బల్ని తప్పించుకునేందుకు చేసే వ్యర్థ ప్రయత్నం ఆ కుర్రాడికి ఆనందం కలిగించేది. రాళ్ల దెబ్బలకది 'అంబా' అని విలపిస్తూంటే వాడికి తృప్తిగా వుండేది. ఆ ఆవు కనిపించని రోజున చెరువులోని కప్పల్ని, చేపల్ని రాళ్లతో కొట్టి తన కసి తీర్చుకుంటుంటాడు.

క్రావు దాణా తింటోంది. ఆవు మీదకు రాళ్లను విసరసాగాడు రవి.

అది మేత ఆపి దెబ్బల్ని తప్పించుకోవడానికి గెంతులు వేస్తూంటే ఏదో పైశాచికపుటానందం కలిగింది. కసి పెరిగింది. మరింత జోరుగా విసరసాగాడు రాళ్లను.

అదిగో.. అప్పుడే.. జరిగిందది.. కొద్ది రోజులుగా ఆ కుర్రాడి చేష్టలకు విసిగిపోయిన ఆ సాధుజీవికి సహనం చచ్చిపోయింది. పైగా మేత తింటున్నపుడు డిస్టర్బ్ చేస్తున్నాడు.... కోపంతో రాటకు కట్టిన పలుపుత్రాటిని గట్టిగా గుంజుకుంది. దాని వూపుకది వూడి వచ్చింది. కొమ్ము విసురుతూ ఆ కుర్రాడివైపు వురికిందది, పొడవడానికి.

ఊహించని ఆ సంఘటనతో అదిరిపడ్డాడు రవి. కంగారుగా లేచి చేతిలోని రాళ్లను నేలపైన పడేసి అక్కడ్నుంచి పరుగులంకించుకున్నాడు. కొంత దూరం వరకు వాణ్ణి తరిమి ఆగిపోయింది క్రావు.

ఎప్పుడూ తన రాళ్ల దెబ్బలను వోపికగా సహించే క్రావు ఆరోజు ఎదురు తిరగడం చిత్రంగా అనిపించింది రవికి. భయం కూడా కలిగింది. ఉత్త పుణ్యానికే బాధిస్తే ఎంతటి సాధు జంతువైనా సహనం కోల్పోయి ఎదురుతిరిగే ప్రమాదం వుందన్న నగ్న సత్యం మొదటిసారిగా గుర్తింపుకు వచ్చింది వాడికి. అన్నాళ్లూ ఇతరుల మీది కసీ, కోపమూ ఆ క్రావు మీద తీర్చుకునేవాడు తాను. తిరగబడనంతవరకూ దానిని లోకువకట్టాడు. తిరగబడేసరికి భయం పుట్టింది. క్రావు తనకేదో జ్ఞానోపదేశం చేసినట్లు అనిపించగా, దాని గురించే ఆలోచిస్తూ ఇంటిముఖం పట్టాడు.

ట్యూషన్ నుంచి తిరిగొచ్చి బ్రేక్‌ఫాస్ట్ తినకుండా స్కూలుకి బయలుదేరుతున్న కొడుకును పట్టుకుని, ''ఏరా రవీ, ఇంకా కోపం పోలేదట్రా నీకు?'' అనడిగింది రాజ్యలక్ష్మి.

క్రావు గుర్తుకొచ్చింది రవికి. ''నన్ను అనవసరంగా తిట్టావ్. నాకేం వొద్దు ఫో!'' అన్నాడు కోపంగా.

''ఏదో చికాకులో వుండి కొద్దిగా విసుక్కుంటే ఆ మాత్రానికే సత్యాగ్రహం పాటించాలట్రా? నా బాబు కదూ! వేడి వేడిగా ఇడ్లీలు వేసాను. సాంబారు వేసుకుని తిను'' అంటూ బ్రతిమలాడిందామె.

కాన్వెంటులో సెవెన్త్‌క్లాస్ చదువుతున్న రవికి అదే అదననిపించింది తల్లికి క్లాసు తీసుకోవడానికి. ''మమ్మీ! పెద్దవాళ్లు తమ విసుగంతా కారణం లేకుండానే పిల్లలమీద చూపించడం ఏం బాగోలేదు. ఇలా అస్తమానూ జరుగుతోంది మనింట్లో. పిల్లలు మనుషులు కారా? వారికి మాత్రం మనసుండదా? అది గాయపడదా? తప్పుచేస్తే తిట్టండి, కొట్టండి. తప్పులేనిదే అనవసరంగా ఏమైనా అంటే ఎవరు మాత్రం సహించగలరు? మరోసారి అకారణంగా నన్నేమైనా అంటే వూరుకునేది లేదు. ఆ!'' అన్నాడు.

''ఊరుకోకపోతే ఏం చేస్తావ్‌రా?'' అనడిగింది విస్మయంగా.

''ఇంట్లోంచి వెళ్లిపోతాను'' అని ఠక్కున జవాబిచ్చాడు వాడు.

వ్రేలెడంత లేడు, వాడలా చెబుతూంటే ఆశ్చర్యంతోపాటు ముచ్చటగొలిపింది రాజ్యలక్ష్మికి. వాడు చెప్పిందాంట్లో బేసబబేమీ కనిపించలేదు. అత్తమీది కోపం దుత్తమీద చూపించడం అన్యాయమే కదా!

ప్రేమానురాగాలతో కొడుకు నుదుటిమీద ముద్దు పెట్టుకుందామె. ఇంకెప్పుడూ కారణం లేనిదే వాణ్ణేమీ అనని హామీ ఇచ్చింది. దగ్గర కూర్చుని టిఫిన్ తినిపించి బడికి పంపించింది.

వాడు వెళ్లినా, వాడి పలుకులు ఆమె మనసుపైన పనిచేస్తూనే వున్నాయి.

ఏదో నిశ్చయానికొచ్చిందానిలా, ఆఫీసుకు బయలుదేరుతున్న భర్త దగ్గరకు వెళ్లింది. ''మీకు నేనంటే అకారణంగానే విసుగ్గా వున్నట్టుంది. కొన్నాళ్లపాటు మా పుట్టింటికి వెళదామనుకుంటున్నాను. మీకు నామీద చిన్నచూపు పోయినప్పుడు, మీకు నేను కావాలనుకున్నప్పుడే తిరిగి వస్తాను'' అంది శాంతంగా.

భార్య పలుకులకు కంగారుపడిపోయాడు మూర్తి. ''అదేమిటోయ్? నిన్న ఆఫీసులో మూడ్ ఆఫ్ అయిపోయింది. ఆ విసుగులో ఏదో అంటే అలా సీరియస్‌గా తీసుకుంటావేమిటి?'' అన్నాడు అనునయంగా.

''మీకు ఆఫీసులో మూడ్ చెడిపోయినపుడల్లా ఆ కోపాన్ని నామీద చూపించడం అన్యాయం, అసమంజసం.

ఎవరి మీదో కోపం ఇంకెవరిమీదో చూపడం ఆ వ్యక్తి బలహీనతను చాటుతుంది. నిన్న అకారణంగా నా మనసు గాయపరిచారు మీరు. ఆ బాధలో పసివాడి మీద విసుక్కున్నాను నేను. పాపం, కోపగించి ఆకలితో పడుకున్నాడు వాడు. నా తల్లి ప్రాణం ఎంత గిల గిలలాడిపో

మీసాలవల్ల ఉపయోగం

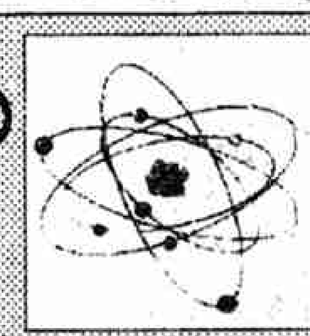

మీసాలే సహజమైన వడపోత సాధనంట! అదెలాగంటే నున్నగా షేవ్ చేసుకున్నవారు అధికంగా ఊపిరితిత్తుల రోగాలతో బాధపడతారని, ధూళికణాలు నాసికా రంధ్రాల ద్వారా శరీరంలో ప్రవేశించకుండా పెద్ద పెద్ద మీసాలే సహజమైన వడపోత సాధనంగా వినియోగపడతాయని న్యూఢిల్లీలో ఆల్ ఇండియా ఇన్‌స్టిట్యూట్ ఆఫ్ మెడికల్ సైన్సెస్‌లో డెర్మటాలజీ ప్రొఫెసర్ తెలియజేస్తున్నారు. మీసాలు పెంచే అలవాటు లేనివాళ్లంతా ఇదేదో ఆలోచించాల్సిన విషయంలానే వుందే!

ఎమ్.జి.ఎమ్.

సింహం (ట్రేడుమార్కుగా ఉన్న ఎమ్.జి.ఎమ్. లియో మొట్టమొదట జూలై ముప్పై ఒకటి, పందొమ్మిది వందల ఇరవై ఎనిమిదిన 'వైట్ షాడోస్ ఆఫ్ ది సౌత్ సీస్' అనే మూకీ సినిమాలో గంభీరంగా గర్జించింది.

చిన్నతనంలోనే

చాలామంది సుప్రసిద్ధ వ్యక్తులు చిన్న వయసులోనే మరణించారు. ఈజిప్టు దేశపు ఫారో 'టుటాంఖామెన్' పద్దెనిమిదో సంవత్సరంలో మరణించాడు. ఫ్రెంచి వీరవనిత 'జాన్ ఆఫ్ ఆర్క్' తన పందొమ్మిదేళ్ళ వయసులో మరణించింది. సుప్రసిద్ధ ఆంగ్లేయ కవి 'జాన్ కీట్స్' ఇరవై అయిదేళ్ళ వయసులో, మరొక ఆంగ్లకవి 'షెల్లీ' ఇరవై తొమ్మిదేళ్ళ వయసులో, అమెరికా సినిమా నటుడు 'రుడాల్ఫ్ వాలెంటినో' ముప్పైఒకటవ సంవత్సరంలో, రోమ్ చక్రవర్తి 'నీరో' ముప్పైఒకటవ సంవత్సరంలో మరణించారు.

- జి.శారద

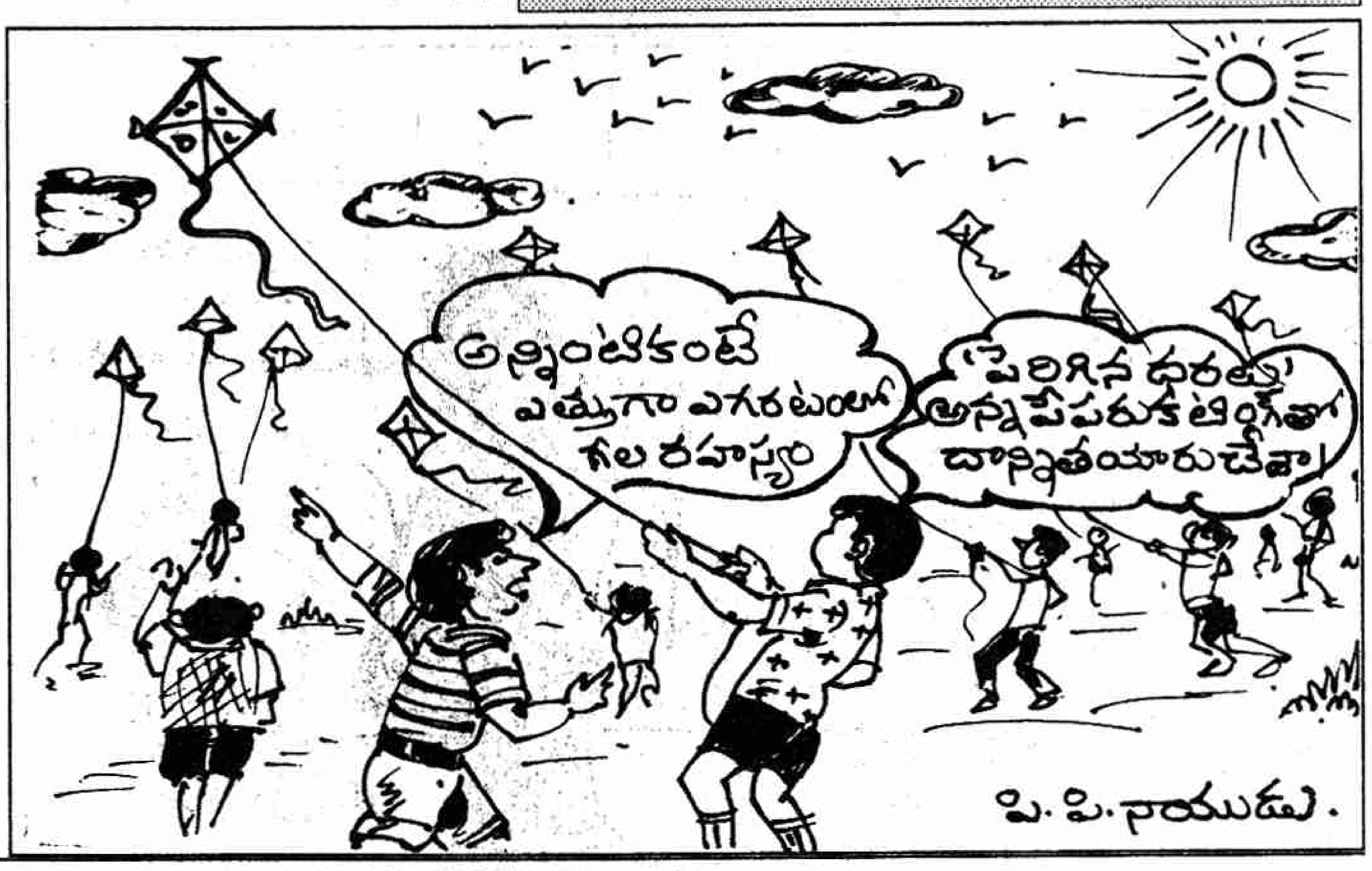

రమ్య సరదా కబుర్లు

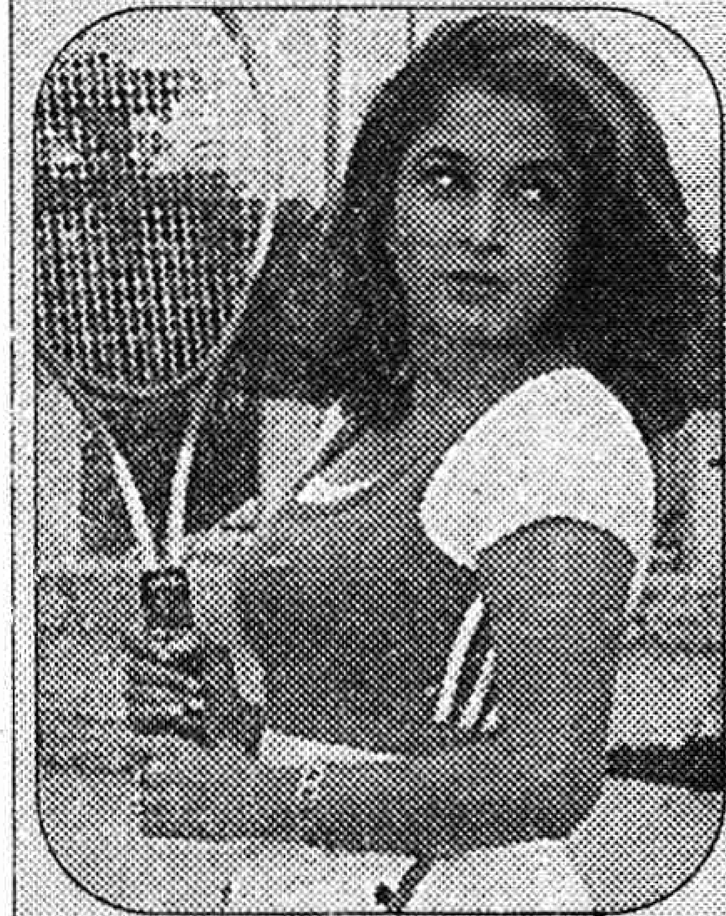

పెళ్ళిసందడిలో చంద్రబోస్ ఓ పాట రాసేరు. 'రమ్యకృష్ణలాగా వుంటదా చెప్పరకన్నా...' అంటూ. నిజంగా ఆ పాటందుకుంటే, కుర్రకారు హార్ట్ పేపులు-ఎస్‌లా ర్జయి, డబుల వ్వడం గ్యారంటీ. పెళ్ళిసందడి మీదొట్టు.

ఆ విషయం వదిలేసి, రమ్యజీ.. కాసేపు కొన్ని సంగతులు ముచ్చటించుకుందామా? అనడిగితే, ''అవి యునూ సినిమా సంగతులు తప్ప...'' అన్న షరతొకటి పెట్టి, ఓ ఎక్స్‌ప్రెషన్ ఇచ్చి, 'కుందాం' అంది.

ఆ ముచ్చటించుకున్న ముచ్చట్లు విందామా!

మార్నింగ్ లేచి ఏం చేయాలనిపిస్తుంది?

★ మార్నింగ్ వాక్.

ఆ వాక్‌లో కుర్రకారు మిమ్మల్ని చూస్తే వాళ్ళకి షాక్ కొడుతుందేమో?

★ నో డౌట్.. కాకపోతే నా 'షాక్' క్యాట్‌వాక్‌లా చూడబుల్‌గా వుంటుంది.

ట్రాఫిక్ జామ్ కావడానికి ఓ చిట్కా చెప్పండి?

★ రోడ్డు మధ్య నిలబడి 'నేనే రమ్యకృష్ణనోచ్' అంటూ అరిచేసి, అటూ, ఇటూ ఓసారి పరుగెడితే చాలు.

మీకు ఏహీరోపక్కన నటించడం ఇష్టం?

★ వృత్తిలో ఇష్టాయిష్టాల ప్రసక్తిలేదు. హీరోయిన్‌గా 'నటిస్తా' నంతే.

ముద్దు సీన్లు వస్తే.. ఎలా ఫీలవుతారు?

★ అబ్బా! ఇలాంటి సీన్లు ఎందుకు పెడతారబ్బా.. అనుకుంటాను.

- విరాజి

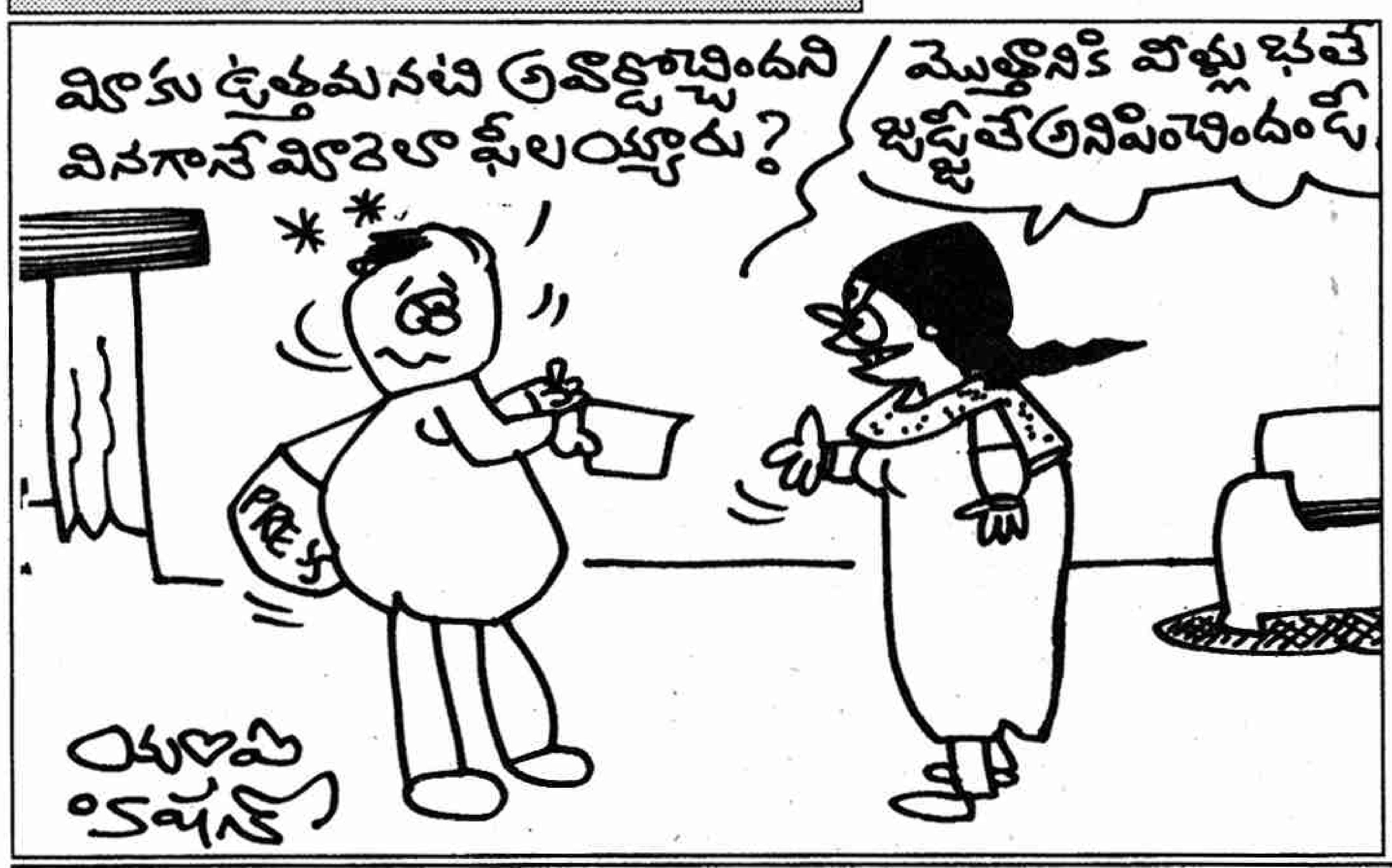

యిందో తెలుసా? ఆ వుసురు ఎవరికి కొడుతుందంటారు? ఆ పాపం ఎవరికి చుట్టుకుంటుందంటారు?'' కించిత్తు ఆవేశంగా అందామె.

నిరుత్తరుడయ్యాడతను.

''మీకిదే చెబుతున్నాను వినండి. ఇకపైన అలా జరగడానికి వీల్లేదు. ఆఫీసరు చీవాట్లు వేసినపుడల్లా ఆ కసి ఆలిమీద తీర్చుకుంటానంటే కుదరదు'' అందామె మళ్లీ. ''పనిలో శ్రద్ధ చూపకుండా పొరపాట్లు చేస్తే చీవాట్లు తినక తప్పదు. అటువంటి పొరపాట్లు మళ్లీ జరక్కుండా శ్రద్ధ తీసుకోవాలి. ఒకవేళ ఆఫీసరు అహంకారంతో అకారణంగా తిట్టాడనుకుంటే అది పొరపాటని అతనికి నచ్చజెప్పడానికి ప్రయత్నించండి. అవసరమైతే ఆ అన్యాయాన్ని ప్రతిఘటించాలి. అంతేకాని, మీరు పడిన బాధనే ఇతరులకు పంచుతున్నామన్న సత్యాన్ని గ్రహించకుండా భార్యబిడ్డల్ని అశాంతికి గురిచేయకూడదు.''

భార్య పలుకులు సమంజసంగానే తోచాయి మూర్తికి. ''సారీ, రాజ్యం!'' అంటూ ఆమెను దగ్గరకు తీసుకున్నాడు.

''ఇంత లోతుగా నేనెప్పుడూ ఆలోచించలేదు. నా మూడ్సుని కంట్రోల్ చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తాను.''

ఆఫీసుకు చేరుకున్న మూర్తి సరాసరి హెడ్‌గుమస్తా దగ్గరకు వెళ్లాడు. అతనికి విష్ చేసి అన్నాడు- ''సార్! నాకు సెక్షన్ మార్పు కావాలి.''

చిన్నగా వులిక్కిపడ్డాడు హెడ్‌గుమస్తా రామానుజం. ''అదేమిటోయ్, ఇప్పుడింత అర్ధాంతరంగా సెక్షన్ మార్పు కావాలంటావేమిటి?'' అన్నాడు.

''నాపని మీకు నచ్చనట్టు కనిపిస్తోంది. ఏకారణం చేతో నామీద కోపంగా వుంది మీకు. కారణం లేకుండానే తిడుతున్నారు నన్ను. అందుకే ఇంకో సెక్షన్‌కి మార్పించుకోవాలనుకుంటున్నాను'' అన్నాడు మూర్తి.

రామానుజం కంగారుపడ్డాడు. మూర్తికి సిన్సియర్ అండ్ హార్డ్ వర్కర్ అన్న పేరుంది. ఇతర సెక్షన్ హెడ్స్ అతనికోసం ఎన్నాళ్లుగానో ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు. సెక్షన్‌కే ఎస్సెట్‌లాంటి మూర్తిని వదులుకునేందుకు అతను సిద్ధంగాలేడు. మూర్తికి ఎలాగో సర్ది చెప్పాడు. ఇంకెప్పుడూ అకారణంగా అతనిమీద విసుక్కోనని హామీ ఇచ్చాడు.

ఆ తరువాత ఎంతో ఆలోచించాడు రామానుజం. తను ... నగాని, మరెవరిపైనగాని ఏ కారణమూ లే... ఎందుకు విరుచుకు పడుతున్నాడో అంత... ఆరంభించాడు. ఆ ఎనాలిసిస్ ఆఫీసరు దగ్గరకే ... తీసింది ప్రతిసారీ!

ఏదో నిర్ణయానికి వచ్చినవాడిలా ఆఫీసర్ గదిలో... వెళ్లాడు రామానుజం. అప్పారావు ఏమిటన్న... చూసాడు అతనివంక.

''సార్! ఓ విషయం మీతో మాట్లాడాలని వచ్చాను'' అన్నాడు రామానుజం వుపోద్ఘాతంగా. ''ఏ కారణమూ లేకుండానే నన్ను నానా మాటలూ అంటున్నారు మీరు. అదేమీ బావుండలేదు. మీకు వ్యక్తిగతంగానో, వుద్యోగరీత్యానో ఎన్నో చికాకులు వుండవచ్చును. కాదనను. కానీ, మీక్రింది వుద్యోగులు లోకువకదా అని వాటిని మామీద చూపించడం సబవుగాలేదు. ఆ దురాచారాన్ని ఎన్నాళ్లని భరించగలరు ఎవరైనా? తప్పుంటే తిట్టండి. కాదనం. కాని, మావల్ల ఏ పొరపాటూ లేకుండా చీవాట్లు తినే సహనం నశించింది మాలో. ఆఫీసులో మా సహాయ సహకారాలు మీకు అవసరమనుకుంటే ఈరోజు నుంచీ మీ పద్ధతుల్ని మార్చుకోవాలి మీరు.''

మెత్తగా చెప్పినా మెసేజ్ బలంగానే హత్తుకుంది ఆఫీసర్ మనసులో. నిశ్చేష్టుడయ్యాడతను. హెడ్‌గుమస్తా అంత సూటిగా మాట్లాడుతాడని వూహించలేదు తాను. పైగా అతని పలుకులలో ఇమిడివున్న 'నాన్ కోపరేషన్' త్రెట్ బాగానే అర్ధమయింది.

తాను ఆఫీసరయినా, ఆ ఆఫీసుకి హెడ్ అయినా- హెడ్‌గుమస్తా సహకారం లేకుంటే తానేమీ చేయలేడు. స్టాఫంతటినీ తనకు వ్యతిరేకంగా మార్చే శక్తీ, అవకాశమూ అతనికి వున్నాయి.

అందువల్ల తనకు ఫంక్షనల్ ప్రాబ్లమ్స్ వచ్చే ప్రమాదముంది. భయం వేసింది అప్పారావుకి. హెడ్ గుమస్తాని ఎంటాగనైజ్ చేయడం తనకు మంచిదికాదు.

''సారీ, మిస్టర్ రామానుజం! ఏదో చికాకులో నీ మనసు నొప్పించి వుండొచ్చును. కాని, నీమీద నాకు చాలా మంచి అభిప్రాయముంది. యూ ఆర్ వన్ ఆఫ్ ద మోస్ట్ ఎఫిషియంట్ సెక్షన్ హెడ్స్ ఐ హావ్ ఎవర్ కమ్ ఎక్రాస్. ఈరోజు నుంచి అకారణంగా నిన్నేమీ అనవని హామీ ఇస్తున్నాను'' అంటూ షేక్ హ్యాండ్ కూడా ఇచ్చాడు హెడ్‌క్లర్క్‌కి.

సంతృప్తి వదనంతో వెళ్లిపోయాడు రామానుజం.

అతను వెళ్లగానే ఆలోచనలో పడిపోయాడు అప్పారావు. చాలా ఆశ్చర్యంగా వున్నదతనికి. తాను ఆఫీసరు కనుక తన సబార్డినేట్స్‌ని కారణంవున్నా, లేకున్నా ఇష్టం వచ్చినట్టు తిట్టే అధికారం తనకుందని అనుకునేవాడు ఇన్నాళ్లూ. నిజానికి తిట్టినా వాళ్లు తననేమీ చేయలేరు. హెడ్‌క్లర్క్ అన్ని మాటలు అన్నందుకు ఓ కసురు కసిరి, గెటౌట్ అని అరిచి,

మెమో ఇవ్వలేకపోయాడెందుకు తాను? అంత వోపికగా ఎలా విన్నాడు? అలాంటి హామీ ఎందుకిచ్చాడు?? ఆలోచిస్తే అందుక్కారణం ఏమిటో బోధపడిందతనికి.

అది మరేమిటో కాదు- భయం! తనలో 'నాన్ కోపరేషన్' అనే భయాన్ని రేకెత్తించాడతను. అందుకే నేర్చుకోవలసి వచ్చింది తాను.

ఆ భయానికి బ్యాక్‌గ్రౌండ్- రోజా తానెన్ని తిట్టినా కుక్కిన పేనులా పడుండే హెడ్ గుమస్తా... హఠాత్తుగా, అనూహ్యంగా ఎదురు తిరగడం కాక మరేమిటి?! అన్యాయానికి గురయిన ఏ మనిషయినా తిరగబడనంతవరకే ఆ జులుం సాగుతుంది. తిరగబడితే పర్యవసానం అనూహ్యం!

ఆ సత్యం మనసుకు హత్తడంతో, అందులో తన పర్సనల్ ప్రాబ్లెమ్‌కి కూడా ఏదో క్లూ దొరికినట్లనిపించింది అప్పారావుకి.

• • •

సాయంత్రం ఇంటికి చేరుకున్న అప్పారావు దగ్గరకొచ్చి యధాప్రకారం నస ప్రారంభించింది భార్య మహాలక్ష్మి.

''లక్ష్మీ!'' అన్నాడు అప్పారావు గంభీరంగా. ''నేను బాగా ఆలోచించుకున్నాను. నీకు అమ్మ పొడ కిట్టదు. అమ్మను ఇంటి నుంచి వెళ్లగొట్టకపోతే నిద్ర పట్టదు నీకు. మీరిద్దరూ కలిసివున్న ఇంట్లో శాంతి, సౌఖ్యాలు వుండవు. ఔనా?''

''ఔను. అందుకేగదా ఆవిణ్ణి మీ తమ్ముడి దగ్గరకు పంపెయ్యమని రోజూ చెవిలో జోరీగలా పోరేది'' అంది మహాలక్ష్మి పెడసరంగా.

''రైట్.. అందుకే ఓ నిశ్చయానికొచ్చాను. ఇవాళే...''

''పంపేస్తున్నారా?'' ఉత్సాహంగా అడిగిందామె.

''ఔను. కాని, పంపిస్తున్నది అమ్మను కాదు. నిన్ను!''

''ఆ!?'' తెల్లబోయిందామె.

''ఔను. అమ్మ నాకు జన్మనిచ్చింది. నాకు గోరుముద్దలు తినిపించి, నాచేత అక్షరాలు దిద్దించింది. నాకోసం ఎన్నో త్యాగాలు చేసిన ప్రేమమూర్తి. అలాంటి దేవతను- మధ్యలో వచ్చిన ఓ స్త్రీకోసం, నీలాంటి స్వార్ధపరురాలికోసం- వదులుకోలేను.''

''ఏమిటి మీరంటున్నది?'' గర్జించింది మహాలక్ష్మి.

''పూర్తిగా విను.'' దృఢస్వరంతో అన్నాడు అప్పారావు.

''నీకు విడాకులు ఇవ్వడానికి నిశ్చయించుకున్నాను. ఇవాళే లాయర్‌చేత అందుకవసరమైన కాగితాలను కోర్టులో ఫైల్ చేయించాను. అంతవరకు నిన్ను పుట్టింటికి పంపేస్తున్నాను.''

న్యూక్లియర్ బాంబు నెత్తిమీద ప్రేలింది మహాలక్ష్మికి. అదిరిపోయిన మహాలక్ష్మి నెత్తీ నోరూ బాదుకుంది. తన పరిస్థితి ఏమిటో అవగాహన అయిందామెకు. అన్నాళ్లూ ధనమదంతో, అహంకారంతో అత్తను, భర్తనూ చిన్నచూపు చూసింది. ఎంత ఆస్తి వున్నా, పరువుకోసం ప్రాకులాడే మనిషి తన తండ్రి. కూతుర్ని అల్లుడు వదిలేసాడంటే సహించలేడు. ఆ తండ్రి భర్తనుంచి విడిపోయిన తనకు ఆశ్రయమిస్తాడంటే నమ్మకం లేదామెకు.

హఠాత్తుగా జ్ఞానోదయమయింది మహాలక్ష్మికి. ఎంత బ్రతిమాలుకున్నా భర్త విడాకుల పత్రాలను విత్‌డ్రా చేసుకోననేసరికి, దుఃఖంతో అత్తగారి కాళ్లపైన పడింది.

''అజ్ఞానంతో అహంకారినై మహంకాళిలా ప్రవర్తించాను. మీ మనసులు నొప్పించాను. నన్ను క్షమించండత్తయ్యా. నా తప్పు నేను తెలుసుకున్నాను. నేనిప్పుడు పూర్తిగా మారిపోయాను. విడాకుల గురించి మాట్లాడొద్దని మీ అబ్బాయికి చెప్పండత్తయ్యా!'' అంటూ విలపించింది.

అత్తగారు మహాలక్ష్మిని లేవదీసి అనునయంగా గుండెలకు హత్తుకుంది. ''తప్పులందరూ చేస్తారురా అబ్బాయ్! వాటిని గుర్తించి సరిదిద్దుకునేవారు గొప్పవారు. అమ్మాయి తన పొరపాటు గ్రహించింది. దాన్ని ఇంకేమైనా అంటే నేనూరుకోను. విడాకులూ, గిడాకులూ అంటే నేనొప్పుకోను. మన ఇంటా వంటా లేవవి. అలాంటి పిదప బుద్ధులు నీకెలా పుట్టాయిరా?'' అంటూ కొడుకును మందలించింది.

''మహాలక్ష్మి మారడం కంటే నాక్కావలసిందేమిటమ్మా? సంసారం నందనవనం అవుతుందంటే కాదనుకునే మూర్ఖుడుంటాడా? రేపే లాయర్‌తో చెప్పేస్తాను ఆ కాగితాల్ని వాపసు తీసేసుకోమని'' అన్నాడు అప్పారావు.

అయితే- అదంతా తానాడిన నాటకమనీ, విడాకుల కోసం తాను ఏ లాయర్నీ సంప్రదించలేదన్న సత్యాన్ని తనలోనే దాచుకున్నాడు... అన్యాయానికి ఎదురు తిరిగితే అది ఎదుటివారిలో కలిగించే భీతి ఎలాంటిదో ఇప్పుడు బాగా అర్థమయిందతనికి. ఇన్నాళ్లూ ఆ తిరుగుబాటు తాను ఎందుకు చేయలేదా అనిపించింది.

'థాంక్యూ, రామానుజం!' అనుకున్నాడు హెడ్‌గుమాస్తాని తలచుకుని- ఆవు కొమ్ము విసిరిన వేళే అందుకు మూలకారణమన్న సత్యం ఎరుగని వాడై!!

★

ఇంజెక్షన్

''సిస్టర్! తొమ్మిదవ నెంబర్ రూంలో పేషెంట్‌కి ఇంజెక్షన్ చేశావా?''

''లేదండీ.''

''ఏం...ఎందుకు?''

''మరేమో...అతను...''

''ఊ...చెప్పు.''

''అతన్ని కౌగలించుకుంటేనే ఇంజెక్షన్ చేసుకుంటానంటున్నాడు.''

-కవిశ్రీ (గొల్లలవలస)

ఏ చెవిలో?

''ఇదిగో ఈ మూడు బిళ్లలు మూడు పూటలా వేసుకో. నీ చెవిపోటు తగ్గిపోతుంది'' చెప్పాడు డాక్టర్.

''అలాగేనండీ. ఇంతకీ ఈ బిళ్లలు ఏ చెవిలో వేసుకోమంటారు?'' అడిగాడు అమరయ్య.

రెడీగా

''ఇదేమిటయ్యా! మా హోటల్‌కి గ్రైండర్‌తో పాటు వచ్చేశావ్?''

''నా బిల్లుకు బదులు ఎంత పప్పు, చట్నీ రుబ్బాలో చెబితే రుబ్బేసి ఇస్తా'' వివరించాడు వినాయకం.

ఆవిడకు కోపం

''ఏమండీ నేను చనిపోతే మళ్లీ పెళ్లి చేసుకుంటారా?''

''ఇది చాలా క్లిష్టమైన ప్రశ్న.''

''ఎందుకని?''

''చేసుకుంటానంటే నీకు కోపం వస్తుంది. చేసుకోను అంటే ఆవిడకు కోపం వస్తుంది'' వివరించాడు వినయప్రసాద్.

-పి.వి. రమణకుమార్ (చిలకలూరిపేట)